

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové, soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Marie Turkové, soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **K. V.**, zastoupena JUDr. Martinem Šmerdou, advokátem se sídlem Vránova 39, 621 00, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, 170 34, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 3. 4. 2008, č. j. 56 Az 149/2007 - 37,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 3. 4. 2008, č. j. 56 Az 149/2007 - 37, **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností ze dne 12. 4. 2008 se stěžovatelka domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí Krajského soudu v Brně; tímto byla odmítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2007, č. j. OAM-1-326/VL-20-ZA09-2007, kterým byla zamítnuta její žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel po přezkoumání její přípustnosti zabývat nejprve z hlediska její přijatelnosti podle § 104a s. ř. s. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval: „*institut nepřijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. nelze vykládat tak, že není důvodu považovat za přijatelnou kasační stížnost opřenu o – per se důvodné – námitky proti procesnímu pochybení krajského soudu, jestliže podle obsahu spisu lze s vysokou mírou pravděpodobnosti mít za to, že i kdyby k tomuto procesnímu pochybení nedošlo, rozhodnutí ve stěžovatelově věci by nebylo pro něho příznivější*“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 2 Azs 137/2006 - 67, dostupný na www.nssoud.cz). Tento závěr lze aplikovat i na předmětnou kasační stížnost. Stěžovatelka v průběhu celého správního řízení

nevedla žádné skutečnosti, které by bylo lze podřadit pod taxativně vymezené důvody udělení azylu podle zákona o azylu a ani správní řízení *prima facie* nevzbuzuje pochybnosti o své zákonnosti, tato skutečnost ještě však neznamená, že by jí neměla být poskytnuta soudní ochrana individuálním projednáním její věci na úrovni krajského soudu. Kasační stížnost je tedy přijatelná.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předeslat, že není jeho úkolem posuzovat otázku, zda stěžovatelce měl či neměl být žalovaným azyl přiznán, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném podanou kasační stížností z úřední povinnosti. Úkolem Nejvyššího správního soudu tedy je přezkoumat správnost postupu použitého krajským soudem.

Není sporu o tom, že řízení ve správním soudnictví je plně ovládáno zásadou dispoziční a je na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, podá žalobu u soudu či nikoliv. Je pouze na žalobci, aby v případě, kdy se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, v této žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že ve věci nyní projednávané, vymezení žalobních bodů je velmi kuse formulováno, zásadně však nelze vidět důvod, který by její projednatelnosti bránil.

V důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pokud žaloba žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z citovaného ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. V souzené věci ze spisového materiálu vyplývá, že žaloba náležitosti, k jejichž doplnění byla stěžovatelka vyzvána a které jsou vymezeny v ustanovení § 37 odst. 3 s. ř. s. a v § 71 odst. 1 s. ř. s., obsahovala. Byla-li žaloba odůvodněna tím, že rozhodnutí žalovaného nevycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, žalovaný neprovedl šetření nezbytná k objasnění okolností rozhodných pro řádné posouzení věci, přičemž porušil ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, nelze přisvědčit závěru krajského soudu, že důvody žaloby nebyly uvedeny. Žaloba rovněž obsahovala ohledně skutkového stavu odkaz na žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál. Součástí žaloby byla i specifikaci napadeného rozhodnutí co do jednotlivých výroků (neudělení humanitárního azylu, překážky vycestování), označení žalovaného i řádná identifikaci žalobkyně. Nelze rovněž nepřihlédnout i k výslovnému požadavku stěžovatelky stran ústního jednání před soudem.

Při shrnutí výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatelka vymezila meze a rozsah přezkumné činnosti soudu způsobem dostačujícím. Bylo-li možno z obsahu podané žaloby, jakož i z obsahu správního spisu, který měl soud k dispozici nepochybné, že žaloba byla podána včas, žalobkyně byla řádně označena, byly zřejmé důvody z nichž je žaloba podána, jakož i to, čeho se domáhá, není nikterak odůvodněn takový formalistický přístup, který krajský soud uplatnil. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že byl opravný prostředek podaný stěžovatelkou projednatelný, bez ohledu na další požadované doplnění a soud mohl napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumat.

Podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu – a ve shodě s konstantní judikaturou Ústavního soudu (viz např. nálezy sp. zn. II. ÚS 738/2000) - je nutno vycházet především ze skutečnosti, že smyslem procesních podmínek řízení obecně je snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, resp. pravomocí, časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích a urychlení procesu rozhodování s cílem reálného dosažení zamýšlených cílů. Stanovení těchto podmínek proto musí být provedeno transparentně, srozumitelně a předvídatelným způsobem a nesmí být zejména zneužíváno k tomu, aby v praxi docházelo k denegatio iustitiae (odepření spravedlnosti).

Přezkum Nejvyššího správního soudu v projednávané věci směřoval k otázce, zda intenzita nedostatků stěžovatelčina podání dosáhla té míry, při níž je veřejný zájem na co nejširším přístupu ke spravedlnosti převážen zájmem na efektivním fungování této spravedlnosti, jež je podmíněno také nepřetížeností soudů meritorním přezkoumáváním podání, u nichž například není patrné, proti čemu směřují, tedy z jakého zákonného důvodu se spravedlnosti dovolávají nebo čeho se jimi účastník domáhá. Při takto nastolené otázce nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než rozhodnout, že posuzované podání této intenzity nedosáhlo.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že usnesení Krajského soudu v Brně, kterým byla žaloba odmítnuta, je nezákonné, a proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

V novém rozhodnutí rozhodne Krajský soud v Brně i o nákladech řízení o kasační stížnosti (ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, ustanovení § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 2. září 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu